

Trọn đời trọn kiếp

Yêu thương một ai đó, không phải chỉ là cố hữu giữ người ấy cho riêng mình, mà cái quan trọng khi buông tay người ra, người có một hạnh phúc nào đó yên bình, người có một tình yêu bình thường như mọi người yêu nhau, bền vững mà ta không thể nào cho họ.

Tôi và Bảo Bảo tin vào cảm giác đầu tiên, cái cảm giác chạm mặt ngại ngùng trong một bến xe bus cũ kĩ mà cả hai đứng nép vào trú một cơn mưa vội. Ngay lúc ấy, tôi có cảm giác bờ vai kia chính là nơi bình an nhất cho tôi tựa vào mỗi ngày dài mệt nhọc. Còn Bảo, Bảo nói với tôi ngay lần đầu nhìn thấy tôi, cậu ấy phát hiện ra mình thật mạnh mẽ, thật muốn bảo vệ tôi, cùng tôi qua bao nhiêu thăng hay trầm của cuộc đời.

Chúng tôi ít gặp nhau dù sống chung một thành phố. Một tuần vài lần, mỗi lần Bảo Bảo qua nhà, tôi lại loay hoay nấu một món ăn dở tệ nào đó, làm rối tung bếp núc lên, và bao giờ cũng làm vỡ một vài thứ nào đó. Khi ấy, Bảo Bảo cười ngất, thu nhặt từng mảnh vỡ bỏ vào thùng, và cậu nói hay nói: ”Hậu đậu hết sức vậy đó.” Rồi đột nhiên cậu ấy ôm tôi từ đằng sau, thì thầm vào tai: ” Cảm ơn An An.”

- Làm gì cảm ơn?

- Cảm ơn đã thay đổi vì Bảo. Cảm ơn về mọi thứ đã làm cho Bảo.

- Thay đổi gì đâu?

- Học nấu ăn nè. Đi chợ lựa đồ, học may vá như Bảo thích.

- Ai nói, tự An thích như vậy mà.

Bảo ôm tôi, đôi má của Bảo áp sát vào má tôi, cảm giác ấy, ấm áp đến lạ lùng, cứ mong thời gian ngừng lại, ở giây phút ấy, ở cái giây phút chúng tôi ôm nhau không nói gì, mà đã hiểu như nói cùng nhau rất nhiều rồi. Bảo Bảo đưa tay gấp một miếng mực xào gần cháy đen bỏ vào miệng rồi vờ khen: ” Ngon hơn đó An An.” Tôi đưa mắt nhìn cậu ấy vẻ ngờ vực rồi chép miệng:

- Thôi, ra ngoài ăn đi.

- Gì? Tự nhiên ra ngoài ăn. Đồ ăn cả đông kia. Lãng phí đi nha, tui không thương nữa giờ.

- Hư hết rồi còn đâu mà ăn.

- Vậy đi, đại ca ngồi đó đợi tỳ. Có đồ ăn liền.

Bảo Bảo đưa tay mở tủ lôi hai gói mì từ thời xa xưa nào đó tòi tàng trữ, cậu hí hoáy pha hai tô mì trứng nghi ngút khói đặt lên bàn rồi cười tươi đưa đôi đũa cho tôi. Bữa tối bị tôi phá tan tành, nhưng cuối cùng, chúng tôi lại được ngồi bên nhau ăn một món tưởng chừng quá đơn giản, mà thật ra, chỉ là gói mì nhỏ, mà được ngồi ăn cùng người mình yêu thương, nếu cho tôi đổi lấy để nếm sơn hào hải vị, của ngon vật lạ, tôi không bao giờ đồng ý. Vì ở đây có Bảo Bảo, có cực khổ hay khó khăn hơn, tôi cũng cam lòng. Nhìn Bảo ngồi hì hục ăn ngon lành, tôi thấy thương cậu ấy nhiều hơn, cậu ấy đã đi qua bao nhiêu cô gái khéo léo hơn tôi để nắm tay tôi, một người đến món trứng chiên cũng không thể làm ngon nổi, đã biết cậu ấy phải vượt qua nhiều thứ, chỉ để bên tôi.

- Bảo.

- Gì vậy An An?

- Cho ôm cái đi.

Tôi choàng ôm lấy cậu ấy, tự nhiên nước mắt rơi, có lẽ, đó là giọt nước mắt hạnh phúc nhất từng rơi, vì đã có một người xứng đáng nhận giọt nước mắt ấy từ một cô gái mạnh mẽ như tôi.

Nhưng yêu thương đến mấy, cũng phải đi qua, có tha thiết đến mấy, cũng phải buông tay...

Dạo gần đây chân tôi thường hay bị đau buốt. Ban đầu cứ nghĩ do vận động nhiều nên bị giãn gân, nhưng mật độ đau ngày càng tăng, và tôi dùng đủ các thuốc giảm đau nhưng không thể thuyên giảm. Hôm ấy, tôi đã khi khám bác sĩ. Cầm tờ giấy kết quả xét nghiệm trên tay, mọi thứ sụp đổ trên mắt. Bác sĩ xác nhận tôi có chứng di truyền từ máu về chứng bệnh đau xương có thể dẫn

đến liệt chân. Tôi sức nhớ người ông và hai người bác của tôi cũng đột nhiên ngã xuống không đi được của mình. Ông ấy nói tôi, có thể uống thuốc để kéo dài thời gian trước khi bị liệt, còn khỏe hoàn toàn, ông ấy lắc đầu buồn bã.

- Mình chia tay đi Bảo...An nghĩ mình không hợp nhau đâu. Thực ra, An đã yêu Thịnh, từ lâu, mà cũng đến lúc chúng mình nên chấm dứt để An tự do đến với Thịnh...

Bảo Bảo đứng yên, không nói một lời nào. Cứ như khi chúng tôi cãi nhau, Bảo cũng yên lặng như vậy, tôi quay đi, Bảo không bao giờ níu tay lại như tôi hay thấy trên phim vì lý do của cậu ấy là để cả hai yên tĩnh suy nghĩ, nhưng sớm muộn gì cậu ấy cũng qua nhà tôi làm trò hề để tôi nguôi giận rồi dỗ dành: " Bảo xin lỗi." Lần này tôi cũng quay đi trước, không giống như Bảo Bảo thường ngày, cậu ấy vội chạy đến níu tay tôi, trong làn mưa lớn ướt đầm cả hai, tôi có thể nghe rõ giọng cậu ấy run run: " Mình có thể yêu nhau được nữa không?" Tôi lắc đầu, cậu ấy buông cánh tay, để tôi bước đi. Và đôi lúc khi tôi quay lại, trong làn mưa trắng xóa ấy, tôi thấy đôi vai Bảo run lên...

Thịnh đưa tôi về, cũng giống như Bảo, Thịnh cũng im lặng để mặc tôi gào thét trong xe. Thịnh là bạn thân của tôi từ nhỏ, cho đến lúc tôi yêu Bảo Bảo, Thịnh mới chua chát nói với tôi: " Ở thì Thịnh cũng thích An, từ lúc mà An mặc áo dài qua nhà Thịnh, ờ, An dễ thương lắm..."

Thịnh lôi một chiếc khăn to trùm tôi lại, còn tôi nép vào góc nhà mà khóc. Bảo đang cố níu tay tôi, đang cố kéo tôi quay lại với mình, vậy mà tôi bỏ đi luôn. Khi thấy vai cậu ấy run lên, tôi muốn chạy đến ôm cậu ấy lại. Nhưng đột nhiên hình ảnh tôi từ tương lai vọng về, tôi ngồi trên chiếc xe lăn, không làm được gì nên hờn, lúc ấy, liệu Bảo Bảo có thể chịu nổi hay không? Bởi thế, tôi im lặng đi thẳng... " Xin lỗi Bảo, nhưng tốt hơn cho cậu, thì chúng ta nên như vậy..."

Tôi quơ tay đập vỡ chiếc đèn thủy tinh trên bàn, một vài mảnh cắt vào tay một vết sâu mà máu bắt đầu tứa ra. Tiếng khóc tôi càng thảm thiết hơn, Thịnh càng lo lắng hơn khi cầm bàn tay tôi mà loay hoay kiếm miếng vải bọc vết thương. Tôi choàng lấy ôm Thịnh, mà khóc, mà tức tưởi, còn Thịnh, vỗ về nhẹ nhàng tôi, thì thầm: " Không sao đâu, không sao đâu, dù An đau ở tay hay đau ở lòng mà khóc, thì đừng lo, có Thịnh đây mà..."

Tối hôm ấy, trong giấc ngủ chập chờn, Thịnh ngồi tựa vào thành giường đưa tay xoa nhẹ tay tôi, để cơn đau kia giảm xuống, đôi lúc tôi còn thấy Thịnh mở cửa ra ban công hút thuốc mà thở dài trong làn khói trắng ấy... ” An làm Thịnh đau như đã làm Bảo đau sao...”

Hôm ấy, tôi đi lang thang trên đôi chân gần như vô thần trong cái thành phố to thật to này. Khi trước còn có Bảo Bảo, thành phố nhỏ bé lắm. Cứ ngồi sau lưng cậu ấy, thành phố thu nhỏ theo vòng bánh xe tròn lăn trên đường. Đến khi chia tay nhau, mỗi cơn mưa đã không còn có Bảo ngồi bên cạnh kể chuyện về những giọt mưa đã nói gì với nhau, cái tiếng tí tách của mưa kia, như vô nghĩa đi hẳn. ” Hạt mưa ơi, liệu khi không có cậu ấy, thì mưa có kể về chuyện tình của tôi và Bảo hay không? Hay chỉ là âm thanh kia chỉ khi có Bảo mới biến thành tiếng yêu thương...”

Tôi đứng ở một quán café xay hạt để chờ Thịnh đến đón. Ở đó, có ánh đèn vàng và vài bản nhạc tình từ thập niên 80 vọng đến ấm cúng, vài đôi yêu nhau đọc cho nhau nghe vài quyển sách lãng mạn được trưng bày trên giá. Tôi không có thói quen uống café từ ngày quen Bảo, cậu ấy nói nó không tốt cho thần kinh tẹo này. Tôi gọi vội một ly café kem lạnh buốt, hớp một ngụm cảm giác thấy lạnh từ miệng xuống tới bụng. Ngoài kia mưa cứ bay bay, cái lạnh cũng tràn vào đây, con hẻm nhỏ vàng vọt ánh đèn...

- Café không tốt cho não đâu An An.

Bảo Bảo đứng ở cửa ra của quán, đôi mắt sâu thẳm cậu ấy nhìn tôi, vẻ buồn choáng ngợp và con phố này đột nhiên hẹp lại đến nghẹt thở. Tôi cố ra vẻ tự nhiên:

- Ủ, nhưng nó thật tuyệt. Mùi hương khá ngon, tiếc là khi trước không nếm thử nó sớm hơn.

- Cũng như là mình không chia tay sớm hơn...An sao rồi?

- Thịnh rất tốt. An bây giờ cảm thấy rất vui..

- Ủ, vậy cũng mừng cho An...

Khi đó, Thịnh đã đến quán café, cậu ấy mở cửa xe và bung dù, ôm lấy vai tôi,

kéo tôi nép vào lòng mình rồi đưa tôi ra xe. Chúng tôi không nói gì suốt dọc đường về, Thịnh lâu lâu nhíu mày rồi đưa ngón trỏ lên mắt, mệch mội nhìn tôi. Còn tôi mím chặt môi để tránh bật khóc thành tiếng, mà nước mắt cứ rơi dài như vậy. Thịnh đưa tôi vào phòng, cậu ấy khép hờ cửa cứ như bảo tôi: ” Cậu cứ khóc đi...” và đêm ấy, một đêm lại dài thật dài...

Từ ngày gặp nhau ở quán café kia, tôi không còn gặp lại Bảo Bảo, dù trên phố đông kia, tôi cố đưa mắt kiếm một nụ cười tươi như màu nắng của cậu ấy, mà cũng chỉ vô nghĩa, cũng chỉ là những nụ cười xã giao nhạt nhẽo...

Hôm ấy...Cái ngày mà tôi lo sợ cũng đã đến...

Tôi và Thịnh đi ăn tại một quán quen nằm giữa thành phố. Ăn xong, tôi muốn đi dạo cho khuây khỏa, và Thịnh đồng ý ngay, chúng tôi đi dạo dọc những hàng cây cao và mát, nói vu vơ vài câu chuyện về cuộc sống cả hai. Đột nhiên tôi nghe chân đau đến tưởng như nó đã được chặt ra khỏi người, tôi ngã khuya xuống đường, Thịnh hốt hoảng gọi tên, nhưng lúc ấy, mọi thứ xung quanh mờ đi và tôi bắt đầu ngất lịm...

Tôi tỉnh giấc, một màu trắng bao trùm. Tiếng máy đo tim được kẹp ở ngón cái cứ títt títt bên tai, vài thứ dây nhợ được gắn trên người rồi tung lên. Tôi mở mắt, màu nắng chiếu làm chói đôi mắt đã nhắm lìm từ lâu, tôi cố cử động chân để leo khỏi giường, nhưng sao tôi không thể điều khiển được nó. Tôi cố thử đi thử lại nhiều lần, nó cũng nằm trơ ra như vậy. Tôi nín áo cô y tá gần đó, nói gần như hét:

- Chân tôi làm sao? Làm sao vậy? Hà?

- Xin lỗi, chúng tôi đã cố giúp cô, nhưng không thể...Chân cô không thể hoạt động nữa...

Và như bạn biết đấy, mọi thứ trước mắt tôi đổ sầm lại. Từ đó, tôi sống lệ thuộc vào xe lăn.

Cũng may mắn cho một cô gái đột nhiên phải ngồi xe lăn, đó chính là còn có Thịnh. Ban đầu, chính Thịnh là người công tôi, rồi đến tập ngồi xe lăn cho tôi, cậu ấy kiêm luôn nấu nướng và đưa tôi đi dạo, đi những con đường sách. Đôi khi đi làm về, Thịnh lại hay mua những quyển sách hay những đĩa nhạc

êm dịu cho tôi để tôi giải sầu. Mỗi ngày chủ nhật, Thịnh đưa tôi đi học làm hoa vải. Hoàn thành xong một chậu hoa thủy tiên, tôi tặng nó cho Thịnh. Cậu ấy đem hắt lên cơ quan đặt trịnh trọng ở cái bảng tên, khoe cho nhiều người biết về món quà đặc biệt này.

Khi tôi đang vuốt thẳng những cuộn vải dài, Thịnh ngồi nói vu vơ: ” Thịnh không ngại làm đôi chân thứ hai cho An An đâu...”

Khi đó, tôi im lặng vờ như không nghe thấy. Tôi cũng không muốn bản thân mình làm khổ Thịnh quá nhiều, như vậy là quá đủ rồi. Đến một lúc nào đó thích nghi hoàn toàn, tôi cũng sẽ trả lại Thịnh cho cô gái nào đó đến sau này tốt hơn và hoàn thiện hơn tôi, chăm sóc tốt cho cậu ấy hơn là cả đời phải lo lắng cho tôi như bây giờ.

Nhã Đan là một cô gái cùng cơ quan với Thịnh. Tôi nhận ra trong cách nói chuyện với Thịnh, Đan thích Thịnh nhiều lắm. Đột nhiên tôi nghĩ, nếu như tôi cứ khư khư ở lý bên Thịnh như vậy, thì làm sao Thịnh mở lòng ra để đón lấy tình cảm mà Đan dành? Đan tốt mà, xinh xắn, khéo nói, nấu ăn ngon, may vá giỏi, nói chung hội tụ đủ yếu tố hoàn hảo của con gái mà con trai muốn đạt được.

Hôm ấy, tôi còn nhớ là một ngày chủ nhật với buổi sáng ẩm ướt đến độ chỉ cần một cơn gió khều nhẹ, mây sẵn sàng nhả mưa ào ào xuống thành phố ngay. Thịnh loay hoay trong bếp làm vài món ăn, cậu ấy luôn miệng nói về vụ chuyển công tác sang Mỹ. Thịnh muốn tôi cùng đi. Cậu ấy không yên tâm một tý nào khi cứ để tôi lại nơi này một mình. Thịnh nói, ở đây, Thịnh là người thân duy nhất của tôi, nếu đã là người thân, thì Thịnh không bao giờ yên tâm khi để tôi ở lại. Bố tôi và anh trai đã định cư bên Đức. Bố và dì kế có một cuộc sống riêng, anh trai đã làm người bố đơn thân của ba đứa trẻ. Tôi không muốn làm phiền đến họ, khi trước còn lênh lặn đã không giúp được gì có ích, nay đã liệt chân, tôi không muốn phải hành hạ người thân chăm lo cho mình. Thịnh hào hứng về chuyện đặt vé, cậu ấy hứa sẽ thuê một căn hộ trên cao, xung quanh lát kính, để tôi không cô đơn khi cậu ấy đi làm, Thịnh biết, tôi thích cảm giác từ trên cao nhìn xuống thành phố chơ vơ. Tôi im lặng, chỉ mỉm cười nhẹ như hưởng ứng.

Chiều tàn thứ bảy, một ngày trời hanh nắng nhẹ sau một tuần tầm tã những cơn mưa, tôi gặp Nhã Đan lại quán café Vội, đúng như tên, mọi người ghé

quán rất vội vã, mua một ly café rồi nhanh chóng đi ra. Chỉ còn tôi và Nhã Đan còn ngồi ở đó, không biết bắt chuyện thế nào.

- Đan thích Thịnh lắm, đúng không?

- Ờ...

Một giây cô ấy ngại ngùng, tôi cười nhẹ. Cái nét ngại ngùng ấy cứ như tôi mấy năm về trước, lúc mà mọi người ghép đôi tôi và Bảo Bảo, nét duyên dáng đỏ mặt ấy thật đáng yêu đến nhường nào. Tôi tiếp lời:

- Lần chuyển công tác này, Đan cũng đi với đoàn của Thịnh hả?

- À ừ. Cũng đi chung...

- Lần này An An không muốn đi. Gắn bó ở nơi đây hai mươi mấy năm rồi, muốn đi cũng sợ không thích nghi được, lại làm khổ Thịnh thôi.

Tôi tháo chiếc nhẫn đơn, chiếc nhẫn của Thịnh tặng. Tôi từng rất thích nó, khi còn Bảo Bảo, cậu ấy hứa ngày kỉ niệm hai năm yêu nhau, cậu ấy sẽ tặng tôi. Nhưng ngày ấy, không bao giờ đến với hai đứa chúng tôi nữa. Tôi đeo chiếc nhẫn vào tay Đan, đưa tay mình vỗ nhẹ lên tay cô ấy:

- Tổ gửi Thịnh cho Đan. Thịnh dễ gần lắm, chỉ cần quan tâm cậu ấy và hiểu những gì cậu ấy gánh vác, Thịnh sẽ mở lòng với Đan thôi. Cố lên, con gái chúng mình, ai bảo không có quyền táo bạo thổ lộ chứ!

- Còn An An?

Tôi ngưng đọng vài giây, cười thật tươi, rồi hớp một ngụm trà đắng ngọt:

- An sẽ về quê, ở cùng người cô, rồi đi dạy cho tụi nhỏ trong xóm, vậy cũng làm vui qua ngày...

Chiều hôm ấy, trời mưa to lắm. Tôi và Nhã Đan đi ăn lẩu cay và vài món nướng nóng tại nhà hàng Hàn Quốc. Đan thật dễ thương, thật biết cách nói chuyện, tôi tin rằng, cô ấy mới chính là hạnh phúc của Thịnh.

- Ngày mai, Thịnh đến đón An An sớm đó nha, tối nay ngủ sớm đi, đừng thức

khuya mà viết lách gì nữa. Thịnh đi liên hoan với đoàn, tiệc chia tay, e rằng tối nay phải ngủ lại cơ quan luôn.

Tiếng Thịnh vang trong điện thoại, tôi chỉ ừ ừ cho qua rồi kéo vali ra khỏi nhà. Ngày hôm sau, chắc Thịnh sẽ hụt hẫng lắm. Nhưng, cũng như Bảo Bảo, để tôi ra đi chắc là cho Thịnh hạnh phúc hơn nhiều.

” Thịnh “bóng”

An An thích cái tên này lắm. Hồi xưa, Thịnh nhớ không? Thịnh là người yếu ớt, hay khóc, hay bị bắt nạt nên bọn chúng gọi Thịnh là ” bóng”. Vậy mà hai mươi mấy năm đi qua rồi, cả hai đưa mình giờ đã bước qua tuổi trưởng thành nhiều đi. Thịnh rất tốt với An, khi những lúc An An ở một mình với bệnh tật, chỉ có Thịnh đưa đón, công An, rồi cùng chăm sóc nhau. Thịnh hay nói một điều, nếu cưới nhau, chắc chúng ta sẽ có một tổ ấm đẹp.

Nhưng, ngày ấy chẳng bao giờ đến được, An xin lỗi, nhưng Thịnh hãy đi một mình, đừng có An An, sẽ là điều may mắn với cuộc sống của Thịnh. An An vẫn còn hình bóng Bảo trong tim. Chắc cả cuộc đời này, không có ai có thể thay thế cậu ấy trong tim An được. Giống như cậu ấy là người An muốn kết hôn cùng, và nếu không có cậu ấy trong đời này, thì sau này có yêu hay cưới ai, cũng chỉ là một mảnh tình chấp vá lại. Chỉ có cậu ấy, mới khiến An yêu thật nhiều như vậy.

Đan rất tốt, cô ấy đã lo lắng cho Thịnh nhường nào. Cuộc sống bên Mỹ khắc nghiệt lắm, Đan cũng là cô gái mềm yếu, cậu hãy chăm lo và bảo vệ cô gái ấy nhé. Đừng bao giờ bỏ rơi người thương của mình, vì chính họ mới là người dựng tốt nhất với mình. Như cậu và tớ vậy.

Khi cậu đọc thư này, chắc An An đã đi khỏi căn nhà của chúng ta rồi. Thịnh đừng quay lại tìm, đừng bỏ lỡ con đường công danh của mình. Những năm tháng qua, Thịnh đã là một phần của cuộc sống An, Thịnh mãi là người mà An biết ơn, là người mà sau này khó khăn hay thành công, An sẽ nhớ về.

Chúc Thịnh nhiều may mắn và đi đường bình an, hãy nhớ bảo vệ cô gái đang bên mình và yêu mình nhé.

An An.”

Nhiều năm sau đó, tôi nhận được những tấm ảnh của Nhã Đan về cuộc sống hai người bên Mỹ. Nhã Đan đang mang bầu tháng thứ bảy, và chờ em bé sinh xong, họ sẽ cùng về Việt Nam tổ chức đám cưới. Tôi luôn phì cười khi Đan nói về những thói xấu đáng yêu của Thịnh, mà suốt thời gian ở cùng, tôi không nhận ra nó. Đan đã từng nói trong thư: ” Tớ đã cố gắng đấu tranh cho tình yêu của mình, còn cậu, sao lại không phấn đấu cho tình yêu bản thân?”

Tôi chợt nghĩ về Bảo Bảo. Cũng nhiều năm qua đi, chắc cậu ấy đã có cuộc sống yên ổn bên gia đình nhỏ, có thể làm cha của một và hai đứa trẻ nào đó, mỗi ngày đi làm về là đón con, chăm con và mỗi chủ nhật đưa con đi chơi nhà bạn.

” Tại sao là nhà bạn?” Tôi từng hỏi câu hỏi ấy khi Bảo kể về mong muốn của cậu. Bảo Bảo lại ôm tôi: ” Khi nhỏ Bảo thích chơi nhà bạn lắm, mà hồi đó má không cho chơi vì sợ Bảo tranh bạn với mấy đứa khác mà đánh nhau.”

” Con của Bảo sau này không thích nhà bạn thì sao?” ” Thì cũng phải chơi bù cho tuổi thơ của ba nó.”

Có lẽ về Bảo, kí ức ấy mãi mãi là những kí ức đẹp, tôi sẽ cất giữ từng giây một bên cậu ấy, và mỗi ngày, tôi đều hồi tưởng về Bảo, tôi sợ tôi già đi, tôi sợ trí nhớ tôi không cất nổi những yêu thương đi qua cùng Bảo.

- Cô, xem cái đầm màu xanh này hợp với con không?

- Con định đi đâu?

- Con đi đám cưới hai người bạn thân. Cuối tuần này con lên Sài Gòn.

- Đâu? Con khoác vào thử coi, chà, đẹp đó. Hết má mày hồi trẻ.

Sài Gòn, khi những cơn mưa bắt đầu ngou ngoai ở cái tháng chín đỏ mộng, suốt mấy năm trời cách xa, tôi mới gặp lại Sài Gòn. Tôi giúp Đan trông em bé khi cô ấy than van về cân nặng sau sinh của mình khi xỏ chiếc váy cưới, tôi và Thịnh cứ ngồi cười suốt.

- Em có mập đâu mà cứ than quài.

- Đầm chật rồi nè! Tại anh cứ đòi sinh Su Su ra trước cưới, nên mới vậy nè.

- Vô duyên chưa? Sao đổ lỗi cho con? Thì nói ra mà mặc chứ.

- Vậy đẹp gì nữa?

- Em đẹp ở đây, trong tim anh nè, cần gì đẹp hơn nữa, Su Su ha!

Tối hôm ấy, tôi muốn đi dạo ở công viên, Thịnh và Đan đưa tôi đến công viên rồi họ cùng nhau đi bàn bạc chuyện món ăn với nhà hàng. Thịnh hứa sẽ quay lại đón tôi sớm. Sài Gòn tháng chín có những cơn gió mang hơi nước rất lạnh. Còn tôi co ro trong chiếc áo sơ mi mỏng, trên chiếc xe lăn cũ của mình, tôi kéo từng bước nặng nhọc qua những hàng ghế đá muốt lạnh. Tôi chợt nhớ đến một góc cột đèn ở trong công viên này, tôi cố gắng lăn xe đến đó. Ở góc cột đèn màu đen ấy, ngày xưa Bảo Bảo đưa tôi đi về, đã từng khắc dòng chữ: " Sài Gòn-hai người yêu nhau." Qua bao nhiêu năm, nắng mưa trải qua, dòng chữ ấy mờ đi nhưng vẫn thấy được đường nét còn in rõ. Giá như cậu ấy ở nơi nào đó hiểu, thì lúc này, tôi nhớ cậu ấy nhiều lắm.

- Đã dặn từ trước rồi. Ra ngoài mặc áo khoác vô chứ, trời lạnh bệnh thì phải làm sao? Nhưng An đừng lo nữa, giờ đây, nắng mưa lạnh lùng ra sao, thì có Bảo ở đây, sẽ bảo vệ An An mà...

- Bảo...

- Tại sao bị vậy không chia sẻ với nhau? Tại sao lại phải chia tay? Bảo có thể gánh vác cùng An An mà...

- Vì An sợ...làm gánh nặng...

- Được chăm lo, được yêu thương, bên cạnh người mình yêu qua những ngày tháng khó khăn, thì là niềm vui, là hạnh phúc, chứ không phải là gánh nặng...

Trước đó ít lâu, Thịnh đã gặp Bảo Bảo trong hội từ thiện mà Thịnh là thành viên. Bảo khi ấy làm công việc cho hội:

- Bảo còn nhớ An An chứ?

- Không còn lắm...

-

- Vì có bao giờ quên đâu mà phải nhớ. Thịnh và An sao rồi?

- Thịnh sắp kết hôn với Đan. Sau khi sinh em bé xong.

- Còn An An? Cô ấy ra sao? Tại sao lại bỏ rơi An An?

Và thỏa thuận của tôi và Thịnh được Thịnh kể ra. Bảo thử dài rồi bỏ đi, cậu ấy không nói thêm lời nào cho đến khi Thịnh về nước tổ chức đám cưới. Bảo tự chủ động đến tìm và muốn gặp tôi. Bảo Bảo không nói lý do, nhưng chắc lý do đó chính là...chúng tôi tin vào cảm giác đầu tiên gặp nhau, đối phương chính là người hoàn thiện nhất trong mắt nhau, và cái cảm giác ấy không bao giờ sai.

- Mẹ An An đâu rồi? ba Bảo chở Sơ Ri đi nhà banh nè.

- Anh và con đợi em tý, em xuống liền mà.

- Nhanh nha mẹ An, Sơ Ri muốn được chơi nhà banh lắm rồi nè.

Tôi gõ vội vào máy rồi đóng laptop lại, mỉm cười nhìn tấm hình gia đình, đôi khi cùng nhau gánh vác, cùng người mình yêu đi qua thăng trầm, đó mới chính là cảm xúc tuyệt nhất.

“Chúng tôi ngay lần đầu tiên gặp nhau, là đã chắc đối phương là người mà mình muốn bên cạnh đi hết những vui hay buồn của cuộc sống. Khi ấy, vô hình đã có một sợi dây nối chúng tôi lại với nhau, dù có đi xa, đi cách nhau, dù trắc trở hay ngang trái chia cắt, thì chúng tôi sẽ không thoát khỏi vòng tròn kia, mà đã là vòng tròn, cứ đi hết xung quanh những cô đơn kia, thì sẽ được gặp lại nhau mà thôi. Đã yêu nhau rồi, thì một lần sẽ chính là trọn đời trọn kiếp.”